

Arrest

nr. 185 453 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HUYSMANS, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) voor elk van de verzoekende partijen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen telkens een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, van de (materiële) motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daar waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, dient te worden vastgesteld dat zij niet aanduiden welke beginselen zij, naast het zorgvuldigheidsbeginsel en de (materiële) motiveringsplicht, precies geschonden achten. Het enig middel komt dan ook slechts ontvankelijk voor, in de mate dat het op de aangehaalde beginselen betrekking heeft.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht stellen de verzoekende partijen dat er sprake is van een standaardmotivering en menen zij dat de gemachtigde zich niet tevreden kan stellen met het feit dat er volgens hem geen reden/motivering of elementen voorhanden zijn “voor verzoekers” om de gevraagde statuutwijziging te weigeren. De gemachtigde zou volgens de verzoekende partijen volledig ten onrechte menen dat de aangehaalde elementen zoals de arbeids- en beroepskaart, hun firma, het knelpuntberoep en investeringen in de Belgische arbeidsmarkt geen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van een verblijfvergunning en dit standpunt niet hard kunnen maken, en derhalve te summier, simplistisch en bovendien arbitrair oordelen. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken waarom in casu sprake zou zijn van een standaardmotivering, nu blijkt dat in de bestreden beslissingen wel degelijk wordt ingegaan op de individuele situatie van elk van de verzoekende partijen en op de concrete elementen die ze hebben aangehaald in hun aanvraag. Waar de verzoekende partijen met hun kritiek blij geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat een beroepskaart en arbeidskaart waarvan de geldigheid ondergeschikt is aan de afhandeling van de procedure tot het bekomen van een regularisatie omwille van medische redenen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en dat elementen zoals onder meer dat de verzoekende partijen een bedrijf hebben opgericht, dat zij deze firma verder wensen te of zullen ontwikkelen en dat stukadoor een knelpuntberoep is, geen aanleiding kunnen geven tot afgifte van een verblijfstitel. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht menen de verzoekende partijen dat de gemachtigde zich in casu beperkt tot het onsamenhangend verwijzen naar enkele geponeerde algemeenheden en dat er sprake zou zijn van een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele en veel te vage motivering. Gelet op het voorgaande kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partijen nalaten aan te tonen dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, niet of niet afdoende in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen. De verzoekende partijen tonen bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissingen niet formeel zouden zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betogen de verzoekende partijen dat de gemachtigde zich uitsluitend heeft gebaseerd op een stuntelige en korte analyse van de overlegde documenten waarbij er geen enkele rekening zou gehouden zijn met hun individuele situatie (in casu dat ze geen “profiteurs” zijn of “mensen dewelke zouden willen misbruik maken van het Belgisch systeem”). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen geenszins een motivering aangaande profiteurs of misbruik is opgenomen en verwijst voor het overige opnieuw naar hetgeen hij hoger reeds heeft vastgesteld. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen op een onzorgvuldige wijze zouden zijn voorbereid of niet gestoeld zouden zijn op een correcte feitenvinding.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 19 september 2016 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 15 september 2016 opgenomen grond, verwijzen de verzoekende partijen vooreerst naar hun verzoekschrift. Ze stellen vervolgens dat de echtgenote bevallen is van haar tweede kindje en wijzen er op dat het eerste kindje 2,5 jaar oud is en naar school gaat en dat de jongste twee maanden oud is. Ze wijzen tevens op de belangrijke medische situatie van de tweede verzoekende partij: de echtgenoot moet elke zes maanden opgevolgd worden om het risico op levertransplantatie te evalueren en onder controle te houden. De verzoekende partijen stellen dat zij in 2013 een firma hebben opgericht die nog steeds bestaat, dat de eerste verzoekende partij in loondienst heeft gewerkt met een verkregen beroepskaart, dat het gezin ervan leeft en dat zij nog altijd dezelfde huisbaas en hetzelfde appartement hebben en leggen hiervan stukken neer. Ze stellen dat de verwerende partij veel te snel beslist heeft, gegevens over het hoofd heeft gezien en stellen dat zij niet willen profiteren van de Belgische staat. De verwerende partij vraagt de neergelegde nieuwe stukken te weren en wijst erop dat wat telt het ogenblik van de bestreden beslissing is.

2.4 Er dient te worden vastgesteld dat daar waar de verzoekende partijen ter terechtzitting vooreerst verwijzen naar hun verzoekschrift zij geen elementen aanbrengen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 15 september 2016 werd aangegeven.

Waar zij er verder op wijzen dat de echtgenote bevallen is van haar tweede kindje, dat het eerste kindje 2,5 jaar oud is en naar school gaat, dat de jongste twee maanden oud is, en dat zij nog altijd dezelfde huisbaas en appartement hebben, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen deze elementen voor het eerst ter terechtzitting naar voren brengen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met dit betoog trachten een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan hun enig middel toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partijen laten na ter terechtzitting uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, dat zij deze elementen en aldus de uitbreiding van hun middel niet eerder konden opwerpen. De middelen het betoog ter terechtzitting van 8 maart 2017 nieuw toegevoegde argumentatie en onderbouwing van het middel zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober

2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met het enig middel zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 15 september 2016.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er op dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, *in casu* de verzoekende partijen die in feite vragen aan hen een voordeel te verlenen, zelf ligt: zij moeten met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden vallen van de bepalingen waarop zij zich wensen te steunen of beroepen bij een aanvraag. De aangehaalde elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde dient – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaard - te motiveren waarom hij deze niet aanvaard, hetgeen de gemachtigde *in casu* gedaan heeft. De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd. Er dient opgemerkt te worden dat de voornoemde elementen niet werden aangehaald in de aanvragen om machtiging tot verblijf van 6 augustus 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodat de gemachtigde niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in het kader van de ongegrondheidsbeslissing van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen kunnen aldus niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij gegevens over het hoofd heeft gezien en veel te snel beslist heeft. Daargelaten de vraag of de verzoekende partijen deze elementen al dan niet eerder hadden kunnen aanbrengen, wijst de Raad erop dat deze elementen, evenals het merendeel van de stukken voorgelegd ter terechtzitting, dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen zodat hiermee in de bestreden beslissingen geen rekening kon gehouden worden. De Raad benadrukt dat voorliggend beroep een annulatieberoep betreft, zodat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot het uitoefenen van een wettigheidstoetsing. In het kader van deze wettigheidstoetsing dient de Raad zich te plaatsen op het moment van de beoordeling en kan de Raad enkel rekening houden met de stukken die toen voorlagen. Door een beoordeling *ex nunc* zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden. Het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting kan aldus geen afbreuk doen aan hetgeen in voormelde beschikking van 15 september 2016 gesteld wordt. Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet dienstig vragen deze elementen mee te betrekken in het arrest.

Waar de verzoekende partijen wijzen op de medische situatie van de echtgenoot alsook op het gegeven dat zij een firma hebben opgericht, een beroepskaart hadden verkregen en dat zij niet willen profiteren van de Belgische staat, dient vastgesteld te worden dat deze argumenten reeds werden aangehaald in hun verzoekschrift. Door te verwijzen naar de feiten en de argumenten uit het verzoekschrift brengen zij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 15 september 2016 werd aangegeven. Met hun betoog kunnen de verzoekende partijen dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking van 15 september 2016 opgenomen grond.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 15 september 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS